

Pornó

Van egy pasi. A társkeresőn találkoztam vele. Olyan alacsony, hogy a villanykapcsolót se éri el. „Nem baj”, mondom Anna barátnőmnek, „nem ez a lényeg”, noha Anna barátnőmnek már emiatt se tetszik, és amúgy se, bár nem tudom, Annának pontosan milyen radara van, a szeme se áll jól. Ezzel a pasással találkozom, utólag kiderül, pornóval foglalkozik, de szerintem csak teoretikus szinten. Közöm nincs a dologhoz, a barátom, aki nő, biztat, erre van szükségem, jó lesz. Nem lesz jó. Kudarcba fullad az egész, ez is biztos az én hibám, így érzem magam utána, pedig én aztán, szokásomhoz híven, mindent megtettem, talán, de ez már biztos utólagos beleképzelés, túl sokat is.

Anyám azt mondja a skype-on, „az elmúlás milyen borzasztóan lassan megy”. Palacsintát sütök, egy ideje van palacsintasütőm (fehér kerámiaalja van), ezt is egy férfi hagyta itt, vele próbálkoztam vagy egy évig, pedig nem sok értelme volt. Az eurokrémből még maradt, ez most a töltelék, a nap folyamán megeszek vagy nyolcat, ez az ebéd, de a vacsora is, kettőkor négyet, hétkor négyet, fontos a megfelelő elosztás, az ilyen rendet szeretem. Anyám nem tud már milyen fájdalomcsillapítót adni a mamának, ezt is megbeszéljük, „Caffetin forte, Trodon, utolsó körben jön majd a morfium”.

Apám nyugdíjas lett, 2012. április 31-én volt az utolsó munkanapja, most már ő se jön, ő se alszik nálam, noha azt ígéri, kéthetenként majd (ebből rendszert csinálna) meglátogat. Amíg nem kezdett el újra mézlepergetőkkel foglalkozni, semmi mást nem csinált, csak fényképezett, pedig úgy volt, hogy átveszi anyám háziasszonyi teendőit, mos majd, takarít, főz, tereget. Ez már nem titok, még ha korábban nem is mondhattam, de nem tett jót neki a semmittevés. Amíg a Svaštarában fel nem adta a hirdetést, az egész család hallgatott erről, még anyám is, akít (senki mást,

csak őt) otthon feszt fényképezett. Anyám az íróasztalnál, dolgozatokat javít, az ablakból beáramlik a fény, anyám mosogatás közben, lábán kockás kispapucs, anyám az udvarban, leveleket söpröget, anyám söprűs kezéről (jeggyűrűjén megcsillan a fény) egy közeli, anyám az ágyban, arca puffedt, anyám a fürdőkádban (bordó csempék), anyám a vécén, anyám szemüveggel, anélkül, tokás arca profilból, anyám hátulról, anyám, anyám, anyám.

„Vannak ilyen férfiak”, magyarázom a haveromnak, akivel sörözni szoktam, „vannak ilyen férfiak, egy álló nap fényképeznek, de csak nőket”. Ez a haverom vagy két méter magas, és újabban szakállt növeszt. Ő is fényképez. Műterme is van, ide hívja a nőket, egy lepukkant gyárépület, azt mondja, „ott baszottul jók a fények”. Hétfő délután találkozunk, munka után, mutatja a fotókat, melleket látok, puncit is. Kizárólag sört iszunk, ez a közös profilunk. A törzshelyünkön már mindenki ismer minket, a vasútállomásnál van, akárcsak a gyárépület. Nem tudom, milyen nőket, kiket fotóz, nem látom az arcukat. „Az arc nem lényeges”, erre gondolok, miközben lapozom az albumokat, fekete-fehér sorozat, majd színes, fekete-fehér, fekete-fehér, színes. Drehert iszunk, ez van legközelebb a Lavhoz, amit a legjobban szeretek. Mióta Magyarországon élek, két dolog hiányzik az életemből. A Lav és a harmincas, kevésbé szép, kevésbé okos szerb férfiak. Hiába mondom ezt a haveromnak, nem érti, legyint, újabbnál újabb albumokat nyom a kezembe, újabbnál újabb söröket, „látod, milyen szépen esik a fény a vénuszdombjára, látod a mellek ívét, a bimbó virágos kis udvarát?”

Apám három vágóhídon dolgozott, Szerbiában (kettő) és Magyarországon (egy). Mindenki azt hiszi, ez azt jelenti, hogy az egész család főként szalámin, jó kis csípős kolbászon él, vagy hogy piacozunk, titokban áruljuk, noha én csak és kizárólag szeszekkel üzletelek. A nővérem meg nem is szereti a szalámit, de a kolbászt sem, a mamának kipotyogtak a fogai, ami meg maradt, gyöngye a rágáshoz. Apám csak anyámat fotózza, hiába bújjik el előle, apám megtalálja, pedig a mama újabban a száját is rúzsozza. Irénke nem érti, miért fogy olyan gyorsan a púderja, Aranka, az anyám nővére, nem érti, az anyja szép akar lenni.

Anyámmal beszélek a skype-on, „most van egy pasas, pornóval foglalkozik, de szerintem csak teoretikus szinten”. Anyám tanácsa: „A szépségeddel bővöld, az arccoddal, a testeddel, mosolyogj, és ha lehet, inkább ne szólalj meg!” Amikor a dédmama megismerkedett a dédtatával (a vágóhídon történt), a dédmama a belet mosta. Szerelem volt első látásra. A dédmama borzasztó lassan mosta a belet, és amikor kiemelte a vízből, jól meghúzogatta. Akkor látta a dédtata, a tata apja, hogy milyen ügyes a

dédmama keze. Borzasztó lassan húzogatta a belet, mutatóujjára ragadt a barnás massa, egy könnyed mozdulattal lepöccintette, tovább húzogattott, mosott, kis buborékok keletkeztek a vízfelszínen.

Nem mondom anyámnak, hogy a pornóssal befuccsolt a dolog, mert anyámnak velem kapcsolatban nincs már semmije, esetleg van némi reménye. Meg az a négy szakácskönyve, melyből nekem, hetente öt alkalommal, recepteket küld.

Palacsinta (4 fő részére). Tészta 25 db palacsintához. Hozzávalók: 50 dkg liszt, 3 dl szódavíz vagy szénsavas ásványvíz, 4 dl tej, 3 tojás, 1 kávékanál sütőpor, 2 evőkanál vaj, 1 evőkanál olaj, olaj a sütéshez, eurokrém. Elkészítés: Turmixgéppel minden hozzávalót összekeverünk. Ha esetleg nagyon híg lenne, akkor adjunk még hozzá lisztet, ha sűrű, akkor pedig szódavízet (vagy szénsavas ásványvizet). Sajnos pontosan nem tudom, hogy miből mennyi kell, mert szemre szoktam csinálni. Ez az egyetlen dolog, amit nem szoktam méricksélni. Ha megkevertük a tésztát, akkor könnyen folyósnak kell lennie. Tegyük oda a palacsintasütőt melegedni. Ha már elég forró, akkor egy pici olajjal megkenjük, és már süthetjük is a palacsintákat. Minden sütés előtt érdemes megkenni olajjal a palacsintasütőnket, így könnyebb dolgunk lesz. Ha megvagyunk a sütéssel, akkor már csak kenjük meg az eurokrémmel a palacsintákat, és készen is vagyunk vele!

„Ó, ha örökké tartott volna az a pillanat! Arra vágytam, hogy örökké együtt legyünk, én és ő, szobám meghitt idilljében turbékolva. Ha valakit szeretünk, az egyszerű dolgok is örömmel töltik meg az életet. Nemcsak arra a valakire gondolunk, nemcsak a szerelemre, hanem a közös házra, a kertre, a gyerekekre is... Talán nem voltak hiábalvalóak az álmaim, talán valóban boldoggá tesz!” ezt posztolom a facebookon, és tíz perc alatt kapok rá vagy huszonöt lájkot.

A haverom, aki a gyárépületben (közel a vasútállomáshoz, közel a lepukkant kiskocsmához, a törzshelyünkhöz) hagyja, zárójelezi az arcot, valójában csak hobbifotós, még ha jól is megy neki az üzlet. Folyton csörög a telefonja, kizárólag csak nők jelentkeznek, sajátos portfóliókat készítenek nekik, talán a lányok és kevésbé lányok (tizennyolctól negyvenöt éves korig) ezekkel a sorozatokkal jelentkeznek az erotikus hirdetésekre. Azt gondolom, többek között a fotóinak köszönhetően utaznak ki ezek a nők külföldre, alszanak szállodákban, hostelekben, kis szobákban, általa jutnak jól fizető munkához. A haverom amúgy a határon dolgozik, a vámon, ez az angol nyelvtudása és a jó kiállása miatt van, ami nem meglepő, mert a szakálla ellenére is eléggé megnyerő, nem is értem, miért nem kezdtem még ki vele. A kollégái azt mondják, elbűvölő személyiség, de arról persze nem tudnak, ha teheti, csak mellekkel és puncikkal foglalatkosodik.

A gyomromban kétszer négy eurokrémmel töltött palacsinta, a mama szép, még most (rúzsos szájjal, fogatlanul) is az. Nem segít a Caffetin forte, nem segít a Trodon, már csak a morfium van hátra. Anna barátnőm *A szürke ötven árnyalatát* olvassa már egy ideje, a barátom, aki nő, Romanákat, Júliákat. Ezeket a kissé gyűrött füzeteket a Körúti antikváriumban rendeli és veszi, darabját 100 forintért. A határon innen és túl neki van a legnagyobb, legteljesebb gyűjteménye. Annyi van belőlük, hogy megtöltenek egy kissozobát, a pasija meg kénytelen újabbnál újabb polcokat készíteni.

A haverom úgy véli, az a baj velem, hogy sokat dumálok, keveset cselekszem. A pornóról persze senki nem beszél, noha tud róla az összes barátom, haverom, ismerősöm, anyám, apám, Aranka, a nővérem, a mama, sőt a sógorom és az unokatestvéreim is. A lepukkant gyárépületben mindig jók a fények. Apám, mielőtt a tata műhelyébe lép, éjjeliszekrényéből előveszi anyám legszebb fotóit (anyám mosogatás közben, lábán kockás kispapucs, anyám az ágyban, a fürdőkádban, anyám szemüveggel). A hűtőszekrényemben tizenhét palacsinta árválkodik, fejemben anyám legelső mondata, „az elmúlás borzasztó lassan megy”.